

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 53/2020-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. februára 2020 v senáte zloženom z predsedu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou Legium s. r. o., Bukurešťská 3, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Peter Leimberger, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Trnava č. k. 40 Pc 2/2019-226 z 18. októbra 2019 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a postupu a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. januára 2020 osobne doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátskou kanceláriou

Legium s. r. o., Bukurešťská 3, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Peter Leimberger, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) č. k. 40 Pc 2/2019-226 z 18. októbra 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľovi ako právnomu zástupcovi účastníka konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 40 Pc 2/2019 vo veci zníženia výživného na plnoleté dieťa bola napadnutým uznesením okresného súdu uložená poriadková pokuta v sume 100 €.

3. Prihliadajúc na odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu, bola poriadková pokuta sťažovateľovi uložená po ukončení krížového výsluchu na podklade skutočností, že sťažovateľ *„sa opätovne a opakovane ujímal slova nerešpektujúc pokyn súdu, čím sťažoval postup súdu rušením poriadku v pojednávacej miestnosti.“*

4. Podľa názoru sťažovateľa je napadnuté uznesenie okresného súdu arbitrárne, keďže nedisponuje presvedčivým odôvodnením, a je založené na svojvôli konajúcej zákonnej sudkyne, ktorá sa *„snaží svoje osobné zlyhanie prekryť domýšľaným... správaním sťažovateľa, za ktoré mu Uznesením uložila pokutu bez predchádzajúceho upozornenia a naviac privolala do pojednávacej miestnosti dvoch príslušníkov ZVJS za účelom možného vykázania sťažovateľa z pojednávacej miestnosti.“*

5. Postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo proti sťažovateľovi k zneužitiu inštitútu poriadkovej pokuty, keďže na uloženie pokuty neexistovali vecné dôvody. Skutočnosti vyplývajúce z napadnutého uznesenia okresného súdu sa nezakladajú na pravde, čo podľa sťažovateľa preukazuje nielen zvukový záznam z pojednávania, ale aj písomné vyjadrenie predsedu Krajského súdu v Trnave sp. zn. Spr 607/19 zo 17. decembra 2019, ktorým bolo odpovedané na žiadosť o prešetrenie vybavenia

sťažnosti na zákonnú sudkyňu predsedom okresného súdu v súlade s § 67 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Podľa sťažovateľa bola nedôstojným správaním konajúcej sudkyne na pojednávaní poškodená nielen profesijná česť sťažovateľa vystupujúceho v napadnutom konaní v postavení advokáta, ale sťažovateľ bol poškodený aj materiálne – peňažnou pokutou.

6. Vzhľadom na skutočnosť, že skutkové okolnosti pre uloženie pokuty boli *„opísané skresľujúcim a zavádzajúcim spôsobom... ide v prípade Uznesenia o nezákonné a nespravodlivé rozhodnutie, ktorého následky možno napraviť iba jeho zrušením.“*

7. Keďže proti napadnutému uzneseniu okresného súdu nie je prípustný žiadny riadny ani mimoriadny opravný prostriedok podľa sťažovateľa je daná právomoc ústavného súdu vo veci konať a rozhodnúť.

8. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základného práva zaručeného čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Sťažovateľ súčasne požaduje zrušenie napadnutého uznesenia okresného súdu a náhradu trov konania v sume 450,29 €.

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

11. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

12. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (m. m. IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 36 ods. 1 listiny) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. V zmysle čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

16. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistujú zásadné odlišnosti (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k porušeniu označených práv, sú v zásade identické (IV. ÚS 147/08), a preto ich rešpektovanie možno posudzovať spoločne.

17. Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

18. Vo vzťahu k medziam zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že mu v zásade neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, resp. nadriadeným súdom. Pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Povinnosť chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni patrí teda predovšetkým všeobecným súdom. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti, ktorou sa namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím všeobecného súdu, sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä z toho hľadiska, či závery všeobecných súdov vyjadrené v napadnutom rozhodnutí

sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne alebo svojvoľné a s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

19. K porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie môže dôjsť predovšetkým vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej osoby alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 35/98), ale tiež v prípade, ak by rozhodnutie všeobecného súdu bolo arbitrárne, a teda prejavom zjavnej svojvôle pri výklade a aplikácii právnej normy, alebo ak by výrok rozhodnutia nebol v súlade s priebehom konania.

20. Predmetom ústavného prieskumu sú, aj keď v obmedzenej miere, aj rozhodnutia všeobecných súdov o uložení poriadkových pokút. Ústavný súd vo svojej doterajšej rozhodovacej činnosti už vylovil právny názor, podľa ktorého rozhodnutie o uložení poriadkovej pokuty je v zásade spôsobilé neprípustným spôsobom zasiahnuť do základných práv a slobôd účastníkov konania, a preto takéto rozhodnutie podlieha súdnemu prieskumu z hľadiska rešpektovania zásad spravodlivého procesu vo všetkých jeho aspektoch (m. m. I. ÚS 41/2015).

21. Z uvedeného dôvodu sú na rozhodovanie súdov o uložení pokút primerane kladené požiadavky, ktoré sú vyvoditeľné zo základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 36 ods. 1 listiny) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Znamená to predovšetkým to, že takéto rozhodnutie musí mať zákonný podklad a nemôže byť prejavom svojvôle.

22. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je požiadavka riadneho odôvodnenia jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu. Dodržiavanie povinnosti odôvodniť rozhodnutie má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodnutí súdov a vylúčiť svojvôľu, lebo len vecne správne (zákonu zodpovedajúce) rozhodnutie a náležite, t. j. zákonom požadovaným spôsobom, odôvodnené rozhodnutie napĺňa – ako neoddeliteľná súčasť „ustanoveného postupu“ – ústavné kritériá vyplývajúce preň z ústavy a dohovoru či listiny (m. m. I. ÚS 327/2010, IV. ÚS 562/2018).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom a záver

23. V časti II tohto uznesenia obsiahnuté základné východiská v kontexte obsahových náležitostí základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní vo veci uloženia poriadkovej pokuty aj okresný súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či ich skutočne okresný súd aj rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná.

24. Vzhľadom na to, že predmetom ústavného prieskumu je rozhodnutie všeobecného súdu o uložení poriadkovej pokuty ústavný súd poukazuje aj na zmysel a účel tohto sankčného opatrenia, ktorým je vytvorenie účinného mechanizmu slúžiaceho k vynúteniu a upevneniu autority súdu, ktorého úlohou je zabezpečiť dôstojný a nerušený priebeh pojednávania vedúci k rýchlej a účinnej ochrane práv. Z ústavného hľadiska musí byť poriadková pokuta uložená v súlade so zákonom, spočívať na relevantných a dostatočných dôvodoch a pri jej uložení sa musí súčasne zachovať primerane vyvážený vzťah medzi použitými prostriedkami (vrátane výšky pokuty) a sledovaným cieľom (m. m. III. ÚS 67/2018).

25. Pokiaľ ide o charakter poriadkovej pokuty, také rozhodnutie je procesnou sankciou, ktorou je možné vynútiť si splnenie tých procesných povinností, ktoré napriek tomu, že došlo k ich účinnému uloženiu, splnené neboli. Základným predpokladom na vydanie takéhoto rozhodnutia je to, že konaním alebo opomenutím dôjde k sťaženiu postupu konania, t. j. nesplnením takej povinnosti dôjde k predĺženiu súdneho konania. Svojou podstatou tak uvedené poriadkové opatrenie umožňuje zabezpečiť nerušený priebeh konania a súčinnosť strán sporu, resp. ich zástupcov a iných subjektov v prípade, ak títo nemajú záujem podieľať sa na prebiehajúcim konaní spôsobom, ktorý zákon upravuje, alebo ak by priebeh konania iným spôsobom sťažovali, predlžovali, či dokonca marili (m. m. III. ÚS 346/2018).

26. Opodstatnenosť ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vzhľadom na už uvedené prichádza pri preskúvaní ústavnosti rozhodnutia všeobecného súdu o uložení poriadkovej pokuty do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré môžu mať za následok porušenie ústavou garantovaných základných práv a slobôd, alebo tiež v prípadoch absencie primeraného odôvodnenia tohto rozhodnutia všeobecným súdom (m. m. I. ÚS 389/2017).

27. Ústavnoprávna intenzita prípadných nedostatkov v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov je o to viac žiaduca v prípadoch, ako je tento, keď sa ústavnoprávnej ochrany domáha nie samotná strana v spore či účastník konania, o právach a povinnostiach ktorých sa meritórne rozhoduje, ale jeho/jej právny zástupca. Dôsledky procesno-právneho rozhodnutia sa tu *prima facie* prejavujú výlučne len vo vzťahu k osobe právneho zástupcu bez toho, aby akýmkoľvek zásadným spôsobom ovplyvňovali postavenie strany v spore (resp. účastníka konania), o ktorého právach a povinnostiach sa v príslušnom konaní meritórne rozhoduje. Potrebnú ústavnoprávnu intenzitu by za uvedenej situácie dosahoval napr. nedostatok všeobecného súdu spočívajúci v uložení poriadkovej pokuty právnomu zástupcovi účastníka konania bez zákonného podkladu (k tomu pozri IV. ÚS 562/2018).

28. V súlade s § 2 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku na konanie podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ak tento zákon neustanovuje inak.

29. Podľa § 102 ods. 1 písm. d) CSP súd môže uložiť poriadkovú pokutu tomu, kto sťažuje postup konania najmä tým, že ruší poriadok alebo dôstojný priebeh pojednávania.

30. V súlade s § 102 ods. 2 CSP výšku poriadkovej pokuty určuje súd s prihliadnutím na povahu porušenej povinnosti; poriadkovú pokutu možno uložiť do 500 eur.

31. Okresný súd v napadnutom uznesení, ktorým sťažovateľovi ako právnomu zástupcovi účastníka konania vo veci zníženia výživného na plnoleté dieťa uložil

poriadkovú pokutu v sume 100 €, zdôraznil, že účastníkov konania a ich právnych zástupcov o možnosti uloženia poriadkovej pokuty pri sťažení postupu konania narušením dôstojnosti pojednávania a rušením poriadku poučil už na pojednávaní 24. mája 2019. V konkrétnostiach ďalej konštatoval, že sťaženie plynulosti pojednávania zo strany sťažovateľa spočívalo v nerešpektovaní pokynu okresného súdu a pri určovaní výšky poriadkovej pokuty okresný súd prihliadol na závažnosť marenia priebehu pojednávania sťažovateľom, najmä na charakter konania, keďže predmetom konania bol účastníkom napadnutého konania podaný návrh na zníženie výživného pre podstatnú zmenu pomerov na jeho strane. Poriadková pokuta bola uložená v takej výške, aby bola proporcionálna k sťaženiu postupu konania okresného súdu a určená v dolnej polovici zákonom umožneného rozsahu.

32. Ku skutkovým okolnostiam predchádzajúcim uloženiu poriadkovej pokuty okresný súd uviedol, že pri vykonávaní krížového výsluchu splnomocnenej zástupkyne oprávneného syna, ktorá je zároveň aj jeho matkou, sťažovateľ po *„položení vymedzených dvoch otázok, ktoré súd zhodnotil ako účelné pre zistenie aktuálneho skutočného stavu za účelom preukazovania majetkových pomerov matky oprávnenej osoby, ktorá sa podieľa obdobne ako otec na vyživovacej povinnosti oprávneného syna, pokračoval advokát otca v kladení otázok splnomocnenej zástupkyňi. Pri tretej otázke súd napomenul advokáta otca, aby do odpovede matky na ním položenú otázku nezasahoval a nechal ju dohovoriť. Následne položené otázky advokáta otca ohľadne skutočností, ktoré v konaní neboli sporné a netýkali sa predmetu konania, ale exekučného konania vedeného Okresným súdom Banská Bystrica, boli nehospodárne a nadbytočné. Súd opakovane poučil advokáta otca o právnej bezvýznamnosti kladených otázok a prikázal účastníkom sadnúť si, čím ukončil krížový výsluch. Advokát otca sa opätovne a opakovane ujímal slova nerešpektujúc pokyn súdu, čím sťažoval postup súdu rušením poriadku v pojednávacej miestnosti.“*

33. Po preskúmaní relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie okresného súdu je s prihliadnutím na jeho charakter primerane odôvodnené a zároveň neindikuje existenciu takých skutočností, ktoré by umožňovali prijať záver o porušení sťažovateľom označených práv zaručených ústavou, listinou a dohovorom.

34. Z prednesených argumentov sťažovateľa nevyplýva nič, čo by posunulo prerokovávanú vec do ústavnoprávnej roviny. V kontexte okolností prípadu sa ústavný súd nedomnieva, že by bol postup okresného súdu v súvislosti s posúdením správania sťažovateľa ako právneho zástupcu účastníka napadnutého konania, ktorý „*sa opätovne a opakovane ujímal slova nerešpektujúc pokyn súdu, čím sťažoval postup súdu rušením poriadku v pojednávacej miestnosti*“, poznačený excesom majúcim ústavno-právnu relevanciu.

35. Postavenie ústavného súdu ako ochrancu ústavnosti determinuje aj rozsah jeho prieskumnej činnosti pri výkone právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Z uvedeného zároveň vyplýva, že ústavnému súdu v zásade neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov, čoho sa vo svojej podstate domáha sťažovateľ, keď nepriamo od ústavného súdu požaduje preskúmanie pravdivosti skutočností, ktoré boli podkladom pre záver okresného súdu o splnení podmienok na uloženie poriadkovej pokuty (k tomu pozri bod 5 tohto uznesenia). Ústavný súd by sa pripustením možnosti prehodnocovať skutkové zistenia inštaloval do pozície orgánu odvolacieho, a to dokonca za situácie, keď procesno-právna úprava v konkrétnej veci preskúmanie odvolacím súdom nepripúšťa. Z uvedených dôvodov ani námietka sťažovateľa o údajných skresľujúcich či zavádzajúcich skutočnostiach (pozri bod 6 tohto uznesenia) nemôže mať *prima facie* ústavno-právnu relevanciu.

36. Na podklade uvedeného ústavný súd, berúc do úvahy relevantnú časť odôvodnenia, konštatuje, že dôvody uvedené v napadnutom uznesení sú dostatočné na záver okresného súdu o tom, že k sťaženiu postupu konania zo strany sťažovateľa došlo. Relevantná časť odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu nedovoľuje prijať záver o tom, že zo strany okresného súdu došlo k extrémnemu vybočeniu zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré môžu mať za následok porušenie ústavou garantovaných základných práv a slobôd. Námietky, ktoré sťažovateľ v ústavnej sťažnosti predstrel, neobsahujú takú argumentáciu, ktorá by bola spôsobilá prerokovávanú vec posunúť do ústavnoprávnej roviny. Poriadková pokuta bola uložená v súlade so zákonom, jej uloženie spočíva na relevantných a dostatočných dôvodoch a jej výška je primeraná sťaženiu postupu konania okresného súdu.

37. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že niet takej príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením okresného súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a základným právom sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 46 ods. 1 ústavy ani právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne umožňovala dospieť ústavnému súdu k záveru o ich porušení, preto ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

38. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. februára 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu